

Zlaté oko

Zdeněk Beneš

Pan Severin si utáhl manžetku na rukávu svého stříbrem prošivaného kabátu. Seděl ve voze kodrcajícím po kočičích hlavách Zlaté promenády a přál si, aby už byl doma. Počasí bylo jako pes, lezavé chladno ho nepříjemně studilo na neobnažených rukou a už celé dny vytrvale přšelo. Jako by se Paní vod rozhodla vychlístnout na suchozemce všechnu vodu řek a jezer.

Vozka přitáhl otěže a oba koně svorně zařehkali. Byla v tom cítit nespokojenost se životem v blátě a na dešti a pan Severin se jim vůbec nedivil. Vůz zastavil. Ihned přispěchal sluha, který otevřel dveře a pomohl panu Severinovi ven. Vzápětí za ním vylezl i rozložitý chlapík s mohutně vyhlížejícím mečem po boku. Vůz ihned odjel a tři osoby stály před drahými dřevy a kováním zdobenými veřejemi velkého domu se stěnami vykládanými mramorem.

Sluha dveře otevřel a vstoupili do malé předsíně. Pan Severin si konečně mohl sundat svůj klobouk se širokou krempou, který ho doposud chránil před deštěm. Podal ho sluhovi spolu se svým pláštěm a pokynul svému společníkovi. Ten kývl na souhlas a do dalších dveří vešel jako první.

Otevřel se před nimi velký sál. Po červeném koberci se mísily hloučky lidí, veselých a smějících se. Nalevo postávaly různé osoby u dlouhého barového stolku a v pravé části se lidé tlačili kolem rozložitých stolů. Krátké chvíle nervózního ticha tu byly přerušovány ohlušujícím řevem, smíchem i zoufalými výkřiky. Do pompézní atmosféry albirejského podniku Zlaté oko spíše jakoby zdálky zaznívaly tóny citery, píšťal a jakýchsi bicích nástrojů skupinky hudebníků nacházejících se na malém pódiu téměř na konci haly. Na stropě zavěšený skleněný lustr osvětloval také poměrně širokou galerii, z níž byl na celou halu dobrý rozhled.

„Jak jste se měl, pane?“ přitočil se k Severinovi jeden ze strážců stojících u dveří. Jeho vypočítavý úsměv nešlo přehlédnout. „Z Nového Amiru přichází spousta novinek.“

„Jde to dobře, nicméně tvůj otec tam musel zůstat, chlapče,“ věnoval mu krátkou chvíli Severin a ihned poté se vydal do sálu. Jeho nepřehlédnutelný společník ho několika rychlými kroky dohnal a zařadil se mu po bok.

„Nemyslím si, že by dveřník měl být mnohomluvný, Patrie,“ řekl Severin.

„Rozumím, pane, postarám se o to, ale jeho otec by...“

„Jeho otci už to může být po čertech ukradené!“

Patrius pouze přikývl a odešel ke dveřím.

Severin rychle nasadil přátelský úsměv, protože se přiblížil ke skupince hráčů. Zničehonic se mu na rameno zavěsila rozzářená mladá dáma v červené večerní róbě s vyzývavým výstřihem. Její rudé vlasy jí spadaly až pod ramena a rudě nalíčené rty slibovaly mnoho rozkoší.

„Alexandře, miláčku!“ vykřikla nadšeně a v širokém úsměvu odhalila své dokonalé zuby.

Pan Severin ji políbil na tvář. „Rád tě opět vidím, Lizetko. Bavíš se dobře?“

Koketně našpulila rty. „Je mi skvěle, Alexi. Nevím, co ten tvůj číšník míchá do ovocného likéru, ale dělá to se mnou divy. Musíme si zatančit, pojd’!“

Severin se jen těžko vymanil z jejího vášnivého sevření. „Ne, ted’ ne,“ omluvil se s kajícím úsměvem. „Mám tady ještě dost práce, právě jsem přijel. Běž se bavit s ostatními.“

Udělala smutný obličej. „Tak ty už si na mě ani neuděláš čas? To od tebe není pěkné. Víš, jak se chovám, když jsem nešťastná...“

„Až budu mít kdy, tak si tě najdu, neboj se Lizetko. Je tu spousta zajímavých lidí, s někým už si jistě poradíš,“ řekl Severin a musel se opravdu hodně snažit, protože rusovlasá Lizetka byla opravdu podařené kvítko.

„Však znáš všechny ty nudné úředníky a pyšné šlechtice, nemají v sobě kouska sebeironie.“ Přimkla se k němu ještě silněji, takže mu mohla šeptat do ucha. Opět cítil její horký dech a její zvláštní parfém, tolik odlišný od všech luxusních přípravků v nejlepších podnicích a přece skrývající netušený odstín vášně a touhy. Lizetka byla démon, jak jí s oblibou říkával. „Dneska večer tě hrozně chci, Alexandře...“ zašeptala.

Jemně ji od sebe odstrčil. „Opravdu bych chtěl, ale dnes nemůžu, Lizetko, promiň,“ omlouval se znovu Severin.

„Za to určitě může ta tvoje panička, co Severine?!“ vyprskla zhrzená mladá dáma a odstrčila ho od sebe.

„To určitě ne, drahoušku,“ řekl chladně a ohlédl se nahoru na galerii, kde spatřil smutnou postavu své někdejší manželky. Její oči ho pozorovaly celou tu dobu, od té chvíle, co se vrátil do svého podniku. V duchu zaklel a když se obrátil zpátky k Lizetce, ta už tam nebyla. Zmizela ve skupinkách mladých, stejně úžasně vystrojených lidí u baru.

Protlačil se davem jásajících hráčů až k ruletě, kde vládl krupiér v naškrobeném obleku. Kostěná kulička se párkrát protočila na kotouči z velmi drahého dřeva a našla si cíl v jednom ze žlábků, což bylo doprovázeno lamentováním k Sarapisovi a na druhé straně jásáním jakési věkem přešlé dámy, která se ovšem stále ještě dokázala obléknout tak, že tělesné nedostatky zůstaly skryty, takže působila ještě veskrze atraktivním dojmem. Dáma si shrábla svou hromádku žetonů a pak si opět sedla na klín mladíkovi, který by mohl být jejím synem, nicméně tohoto velkého večera si mohl přijít na slušné peníze.

„Jde to dobře, Damiáne?“ postavil se Severin vedle krupiéra.

Damián ani nevzhlédl od rulety. „Určitě, ani Talbon si ničeho nevšiml,“ odpověděl stručně. Severin se podíval na chlapíka sedícího kousek od rulety, o kterém mluvil Damián. Ano, byl to člověk citlivý na jakékoli magické triky a Severin byl opravdu moc rád, že ho nakonec najal. Z toho blázna, co to tu zkoušel minule, dnes pravděpodobně už mnoho nezbylo. Stal se nedobrovolnou obětí nové hry.

To Severinovi připomnělo zamyslet se nad časem. Naklonil se k Damiánovi. „Jak jsme na tom dneska s Řezníkem?“

„Právě začali, dnes jsou tam tři hráči,“ řekl nevzrušeně krupiér a naznačil prstem za sebe. Mířil na dveře zakryté červeným závěsem a postávajícím ozbrojencem.

Pan Severin odhrnul závěs. Před sebou uviděl točité schody směřující do sklepních prostor. Vydal se dolů. Louče na stěnách se samy rozsvítily. Pousmál se, byl rád, že se asi před půl rokem rozhodl trochu si sklepy svého podniku přestavět a umožnit tak svým stálým zákazníkům věnovat se poněkud... ehm, dejme tomu více neobvyklým zábavám. Kývl na téměř neviditelného chlapíka u dveří pod schodištěm a ten mu otevřel.

Octl se v přepychově zdobené komnatě. Sám ho pojmenoval jako Salónek pro speciální hosty. Nebo třeba Salónek pro milovníky neobvyklých vzrušení, ještě se nerozhodl ani pro jeden z těchto názvů. Byl zde jediný stůl s velkou oválnou deskou připomínající na první pohled ruletu. Krupiér Ještěch, drsný chlapík s naprosto otrlou povahou, právě připravil veškeré propriety nutné ke hře a pohledem kontroloval tři hráče. Prvního Severin znal, byl to Anson Betrálek, velice bohatý muž se zvláštním smyslem pro vkus, který tohoto večera jen potvrdil volbou purpurového baretu s orlím perem a vestou s kožešinovými nášivkami z intawy.

„Myslím, že začneme, pánové,“ usmál se Betrálek poněkud odpudivě a úkosem pohlédl na své spoluhráče, na vysokého snědého muže v koženém kabátě s ozdobnými řetízky a na tlustého hobita se zvláštním skelným pohledem.

Krupiér se podíval na všechny tři hráče. „Určitě, ty nahazovat,“ souhlasil vysoký muž a při úsměvu na ostatní vycenil do špiček spilované zuby. Nikoho to zde nepřekvapovalo. Divoch, pochopil pan Severin, který mezitím kývl na krupiéra a na nezbytné ozbrojence a usadil se vedle nich. Tahle hra ho zajímala, už jen proto, že ji zatím měl možnost vidět jen dvakrát a tehdy to byl zážitek *naprosto odlišný*, než u ostatních her.

Pomalou kývl i poslední hráč, hobit dost tlustý i na ostatní představitele své rasy. Krupiér obratným pohybem odněkud vykouzlil malou slonovinovou kuličku. „Ještě jednou bych vám rád stručně zopakoval pravidla téhle hry,“ pronesl rozvážně. „Řezníkova dcera se hraje na neomezený počet kol. Do té doby, než někdo z vás skončí...“ V těch závěrečných slovech zazněl zvláštní odstín mající jiný význam v kartách nebo obyčejné ruletě. Severin si vzpomněl na konce téhle hry v Sarindaru.

Hráči přikývli, Anson Betrálek přikývl a divoch se zazubil. Hobit zamžikal očima a pokýval hlavou také. „Chcete opravdu začít, pane Bulíku?“ zeptal se krupiér. Oči všech se teď nasměrovaly přímo na hobita.

„Ji... jistě,“ potvrdil pan Bulík a znovu unaveně zamrkal. Jeho chování nicméně nikoho nepřekvapovalo a pokud snad přece jen ano, tak to nikdo nedával znát. Pan Bulík se prostě rozhodl pokračovat, ať už si uvědomoval o co jde nebo ne.

„Dobře,“ řekl krupiér. „Vsaďte si, prosím.“ Všichni hráči umístili své žetony na barevná políčka nesoucí kromě čísel náležejících také pohyblivé ruletě také peněžité částky a také jména věcí, o které se zde hrálo a které činily Řeznickou dceru tak napínavou a vzrušující. Na bílých políčkách byl vytištěn druh výhry, pokud měl hráč štěstí, a na černých zase název životního orgánu, který si musel hráč vyplatit příslušnou částkou, pokud měl při hře smůlu.

Začínal pan Betrálek. Ruleta se roztočila a slonovinová kulička konečně dopadla do lůna herního štěstí a, ovšem, i neštěstí. Oči hráčů ji upřeně pozorovaly a pan Severin si vzpomněl, jakou měli z poslední hry, kterou viděl, radost sarindarští nekromanti. Kulička se zastavila.

„Třicet osm, černá“ prohlásil nevrženě krupiér.

„To být ne dobrá barva, pan Betrálek,“ zazubil se nechutně divoch. Postižený Betrálek ovšem zachoval klid a nevrženě vyplatil krupiérovi příslušnou částku za oko. Část jeho žetonů zmizela z herního pole.

„Žádná ztráta, Dejcheli,“ neztratil Anson rozvahu, uchoпил hrací kuličku a podal ji divoškému protihráči.

„Ty bát se ztráty?“ zeptal se Dejchel posměšně a rozepnul si svůj kabát, čímž tak odhalil své jizvami poseté tělo. Těžko hádat, kde ke všem těm zraněním přišel. „Já už nebát, vědět, jak vydržet ztrátu a taky vědět, jak získat zpátky,“ zachechtal se nepříjemným smíchem. Betrálek trochu pobledl.

Hrálo se dál. Anson Betrálek, divoch Dejchel a kdovíčím omámený hobit Bulík se postupně střídali v tazích a střídavě přicházeli o své žetony nebo jich nabývali. Kromě pověstné dvojice štěstí a smůly však u hracího stolu bylo možné rozpoznat téměř hmatatelnou přítomnost smrti.

Dejchel si snad ani neuvědomoval případné riziko. „Já vědět, jak získat zpět svá echnutchar... ledvína,“ pochvaloval si a zálibně si prohlížel hobita Bulíka, ke kterému se posledních pár tahů postavilo štěstí zády, zatímco pan Betrálek si přišel na slušnou hromádku zlata. Dejchelova kapsa se zdála být bezedná. Na divocha odkudsi...

Pan Severin se pousmál. Tuhle hru si přivezl z dalekého Sarindaru speciálně pro pár zájemců z řad místní smetánky a nějaké podivíny neznající strach. Zbytek hráčů doplnili různí odvážlivci. Severin se naklonil ke krupiérovi Ještěchovi. „Měl toho dost?“ zamířil pohledem k hobitovi.

Krupiér beze slova přikývl a znovu roztočil ruletu. Pan Betrálek právě vyhrál hebrejskou otrokyni získanou při trestné výpravě na Trhlinové pláni. Řada přišla opět na Dejchela.

Kulička dopadla na políčko s vyobrazením srdce. Divoch se zašklebil a vytáhl na stolek malý kožený vak. Rozvázal jej a vysypal veškerý jeho obsah. Před ním se teď skvěla pěkná hromádka drahých kamenů a zlatých i stříbrných valounků.

„Teď točit já,“ prohlásil s typickým úsměvem. Severin se zablesklo v očích. Začínalo to pravé vzrušení. Divoch se vyplatil cenou mnohonásobně převyšující hodnotu srdce a rozhodl se hrát vysokou hru. Jeho další tah mohl znamenat pohádkovou výhru nebo smrt pro kohokoli z hráčů, i pro něho samotného. Není znám případ, kdy by nějaký účastník Řezníkovy dcery přežil vyjmutí srdce...

Dejchelovi to bylo viditelně jedno, nejspíše ho to riziko vzrušovalo. Roztočil ruletu a podíval se na své protihráče. V očích pana Betrálka našel strach, v očích tlustého Bulíka téměř nic, jeho emoce byly zastřeny hladinou částečného nevědomí, jakého je možné docílit třeba odvarem z trhanky dvojdenní. Ten je možné přimísit například do sklenice bílého vína, kde nezanechá výraznější pachut' ani změnu barvy. Pan Bulík měl svou skleničku už dávno dopitou. A teď se před ním zastavil malý ukazatel rulety, která právě dokončila svůj pohyb. Oči všech přítomných se zastavily na hobitovi. Krupier tázavě pohlédl na zubícího se Dejchela.

„Vzít srdce,“ řekl výherce a tím také dnešní hru ukončil.

Pan Severin se raději zvedl a odešel pryč. Hobitův zoufalý výkřik už totiž nechtěl slyšet. Pocítil únavu z cesty a zatoužil po horké vodě. Zamířil proto přímo do svých malých lázní přináležejících zadní části Zlatého oka. Na konci dlouhé chodby otevřel těžké dubové dveře. Po mramorových dlaždicích sestoupil k dřevěným lavicím a nechal se svléknout mladou lazebnicí. Byl unavený, takže ji propustil a sám se ponořil do vyhřívaného bazénu plného příjemně horké vody, z něhož unikaly provazce páry a vytvářely v místnosti skoro tropické klima.

Pan Severin zavřel oči a zhluboka se nadechl. Cítil se výborně. Pak několikrát tlesknul, rozmyslel si tu svou únavu. Uslyšel za sebou lehké dívčí kroky, bosé nohy tichounce pleskaly o vlhký mramor. Ucítil útlé ruce na svých ramenou, oči nechal zavřené. Dívka mu zpracovávala ztuhlé svaly přesně tak, jak po tom už notného půl dne toužil. Ponořil se do pocitu úplného odevzdání se, do měkkých peřin hypnotizujícího uvolnění. Únava ho po chvíli skutečně docela přešla, vystřídala ji dlouho potlačovaná touha. Stáhl si dívku k sobě a rázným pohybem z ní strhl jednoduchou tógu. Pak se zarazil.

„Celesto!“ vykřikl a odstrčil od sebe nevídanou společnici.

„Co se ti na mě nelíbí, Severine?“ řekla s posměchem žena před ním. Byla pěkná, moc pěkná, až na pár drobností. Jenže tyhle drobnosti nemohl Alexandr Severin ignorovat.

„Už několikrát jsem ti říkal, aby ses ke mně nepřibližovala,“ pronesl se zjevným znechucením. Raději vylezl z bazénu a vzal si osušku visící na mosazném háčku na stěně.

„Každý byl se mnou zatím spokojený. Nevšiml sis toho snad?“ Její pobavený úsměv zmizel pod hladinou. Sledoval její dokonalou siluetu narušenou jen dvojicí malých netopýřích křidélek na lopatkách. Doplavala až na druhý konec bazénu a vyzývavě se protáhla. „Nemáš už dost všech těch obyčejných žen? Nechceš snad zažít něco trochu jiného?“

Severin mlčel.

Několika vláčnými tempy se dostala znovu až k němu. Pomalu vylezla z vody. Potůčky vody jí stékaly z ramenou s liniemi hadí kůže až na bradavky jejího smyslného poprsí. „Nic než chtíč a rozkoš...“

„V mém podniku můžeš pořádat ty svoje... *obřady*, Celesto, můžeš si sem vodit, koho chceš, ale já mám jiné starosti. Je mi jedno, jakého šlechtice osouložíš se svými kněžkami, ale mě nech na pokoji,“ řekl celkem stručně Severin. Pak se obrátil k odchodu.

„Pročpak?“ zeptala se škodolibě Celesta. Vůbec se neobtěžovala s oblékáním.

„Nechci mít nic společného s žádným bohem, tím méně s Ynnar Rút.“ Pan Severin odešel z lázni a zavřel za sebou. Znechuceně si odplivl. Už několikrát ho děsilo pomyšlení, co by s ním ta ďábelská kněžka mohla provést, kdyby jí jen dovolil se mu poddat. Vzpomněl si na pár mladíků toužících po sexu, kteří navštívili jeho podnik, tedy spíš Celestu, a vzpomněl si taky na jejich bezvýrazné oči, když ji nad ránem opouštěli. Nebyl si jistý, co vlastně dokáže, proto se s ní nikdy neodvažoval něco mít. Na to si raději někde přehnul obyčejnou služku.

Vstoupil do svého pokoje a vybral si nějaké pohodlnější šaty na večer. Už měl nepohodlí dost a hodlal jen odpočívat, případně se něčeho dobrého napít. Rozhodl se opustit pokoj zadními dveřmi a dostat se do hlavního sálu bočním vchodem, aby se na něj hned poprvé nevrhly ty nepříjemné příbuzné Darnela er Sinwaera. Nemohl si pomoci, ale měl pocit, že všechny pubertální šlechtičny, které mají od rodičů dost prostoru, protože nemají šanci cokoliv kloudného zdědit, se vrhají do nejrůznějších pletek v podnicích tohohle typu. Ještě před pár lety ho bavilo vodit si je na pokoj a nechat si splnit nejrůznější přání, ale potom ho to poněkud omrzelo. A nejen proto, že mohl mít jakoukoliv ženskou, která se v tomhle podniku objevila.

Na chodbě se téměř nesvítilo, pouze z jednoho pokoje odděleného jen těžkým závěsem prosvítalo mihotavé světlo svíčky. Možná mnoha svíček. Pana Severina to zajímalo. Vždyť kdo by se ukrýval tady, v pokojích určených jenom jemu a jeho přátelům?

„Lizetko, u všech bohů!!!“

Na jediné posteli dominující malému pokojíku byla spousta krve. Rudé cákance byly na všem, na nahé mrtvole nějakého kluka, kterého viděl Severin snad dvakrát ve skupince mladých karbaníků, na prostěradle z velmi drahé látky a také na Lizetce.

Pan Severin za sebou rázně zatahl závěs a rozhlédl se. Nikdo jiný tady nebyl. Jenom nahá Lizetka potichu vzlykající na vychládajícím těle. I její světlá, jako samet jemná kůže byla potřísněná krvavými cákanci.

„Cos to udělala, ženská zatracená?!“ obořil se na ni pan Severin. Po krátkém přehrabování se v hromadě prádla našel nějaký kus sukna a přehodil jej Lizetce přes úzká ramena.

„Když já, už...“ potáhla dívka a pokoušela se setřít si z obličeje krev, čímž jí ale ještě víc rozmazala. „Já už to nemohla vydržet, Alexi. Už moc dlouho... moc dlouho jsem si neužila. Já mu nechtěla ublížit, opravdu!“ Její lesklé oči byly plné smutku a lítosti, jen její špičaté zuby mluvily úplně jinou řečí.

Pan Severin se nehodlal poddat nějakému pocitu beznaděje. V hlavě měl jasno. „Kdo to byl? Povídej!“ zatřásl s upírkou.

„Já, já... nevím, nikdy předtím jsem ho neviděla,“ přiznala Lizetka. Stále se neúspěšně pokoušela zbavit se krvavých skvrn.

„Nevadí,“ řekl Severin.

Pak poslal Lizetku do lázni s nějakým čistým oblečením a sám se musel znovu převléknout do čistého, protože jeho košile nasákla všudypřítomnou krví z Lizetčina úžasného těla. Vydal se do hlavního sálu.

Úsměvy a veselá hudba, bavící se společnost, nic z toho nenasvědčovalo tomu, že by něco bylo špatně. Mezi všemi těmi tvářemi hledal jedinou. Svého věrného Patria našel nad vysokou sklenicí quinakotského likéru na barové sesli v přední části sálu. Patrius si Severina všiml dříve a zachmuřil se, bylo mu jasné, že se něco děje a pranic se mu to nelíbilo. Severin došel až k němu a ač se snažil maskovat své rozčilení širokým úsměvem, svého dlouholetého služebníka a přítele tím neoklamal.

„Co se děje?“ zeptal se Patrius trochu unaveným hlasem. I on měl dnešního cestování plné zuby. Svůj likér odsunul stranou.

„Mám pro tebe úkol. Potřebuju urychleně vyklidit zadní pokoj v mojí soukromé chodbě.“ Severin byl naprosto klidný, ještě se stačil usmát na manželku velitele albirejských stráží,

známou svými poněkud zvláštními sexuálními zálibami. Patrius se ušklíbl a beze slova se vydal vykonat svoji práci.

Pan Severin se posadil a poručil si něco ostřejšího. Místo plánovaného odpočinku po dlouhé cestě z Nového Amiru se ten večer trošku pomotal. Nestačil si ale ani vypít svoji skleničku, když se k němu přičítal jakýsi klučina s bledým obličejem.

„Pane, pane Severine!“ Poznal ho, nicméně jeho jméno si nepamatoval. Nebyl tu zřejmě příliš dlouho. Pan Severin se snažil každého svého zaměstnance alespoň trošku poznat, aby měl přehled a jasno.

„Copak?“

„Městská hlídka jde na šťáru!“ vysvětlil mladík a konečně vydechnul.

Severin zachoval klid. Koneckonců, kdyby měl bláznit vždycky, když hrozí nějaká nepříjemnost, byl by se už dávno oběsil na vlastním opasku. Přešel sál a zastavil se u nadšeného davu u rulety. Ukázal Damiánovi srozumitelným gestem, co má udělat. Ten přikývl a poslal svého kolegu zařídit vše potřebné.

Pan Severin se pak vrátil na své místo se spokojeným výrazem ve tváři. Věděl, že dnes hlídka nenajde nic než počestný podnik, kam se chodí lidé bavit do příjemné společnosti. Dopil svoji skleničku a čekal na strážníky.

Nenechali na sebe dlouho čekat. Vpadli do podniku přesně ve chvíli, kdy vítěz rulety shrábl pořádný balík barevných žetonů a ženské po jeho boku začaly nadšeně výskat. Kapitán stráže ve vyžehlené uniformě a jeho dva pobočníci měli viditelně radost z toho, že se jim podařilo všechny hosty dokonale překvapit.

„Pane Severine!“ zavolal kapitán a sebejistě se postavil přímo doprostřed sálu. Svým dvěma nohsledům jednoduchým gestem ruky poručil celý sál prohledat.

Alexandr Severin se neobtěžoval spěchat, zvolna a s noblesou dokráčel až ke kapitánovi.

„Je snad něco v nepořádku, kapitáne Bedráne?“

„Doufám že ne, Alexandře,“ usmál se kapitán. Když se pan Severin provinile zakabonil, oba se naráz rozesmáli. Severin svého starého přítele poplácal po rameni.

„Jsem dnes nějaký přetáhnutý, co mi můžeš nabídnout,“ přiznal kapitán Bedrán, když vyrazili směrem k baru. Unaveně si sednul ke stolku a objednal si pití. Koutkem oka zkontroloval své věrné poručíky při práci a pobaveně sledoval jejich úsilí proniknout do hloučku hráčů přes prostorově výraznou paní de Battoussai.

„Já také, Ismajli, jsem zralý na něco malého k zakousnutí a dobré víno,“ řekl pan Severin. „Nicméně, jestli ti můžu doporučit, loňské mučanské bílé stojí opravdu za to.“

„Opravdu? V tom případě rád ochutnám,“ zazubil se Ismajl Bedrán, kapitán albirejské stráže. Za chvíli k němu dorazili jeho poručíci, oba viditelně nervózní.

„Pane, sál jsme prohledali. Máme pokračovat dál do chodeb a soukromých prostor?“ zeptal se jeden z nich, dlouhán s chlapeckou tváří. Zřejmě ještě snaživý a plný idealistických představ, pomyslel si s posměchem pan Severin.

Kapitán Bedrán se dlouze zamyslel. „Ne chlapci. Myslím, že to pro dnešek bude stačit.“

„Ale kapitáne, mohou se tam ukrývat zakázané...“

„Dost!“ přerušil poručíka rázně kapitán. „Tady jsme skončili. Teď se oba vraťte do kasáren, vaše služba pro dnešek skončila!“

Oba poručíci se na sebe podívali, zasalutovali poněkud méně rázně, než byl u nich Ismajl Bedrán zvyklý, a opustili podnik.

„Možná jsi na ně příliš tvrdý, Ismajli,“ zasmál se pan Severin, když mu oba vojáci zmizeli z dohledu.

„Musíš je držet pěkně zkrátka,“ osvětlil mu jeho přítel. „Tihle mladí důstojníci jsou cháska drzá. Musí se v první řadě naučit co je to slušnost.“

V tu chvíli dorazil číšník s lahví loňského mučanského a dvěma sklenicemi. Obratně odšpuntoval láhev a nalil oběma pánům bílého jiskřivého vína.

„Tak na co?“ zeptal se pan Severin, když pozvedl sklenku a přičichl k jejímu obsahu. Byl viditelně spokojený.

Kapitán Bedrán se zamyslel. „Tak na Zlaté oko!“

„Na Zlaté oko...“ zopakoval pan Severin a široce se usmál.